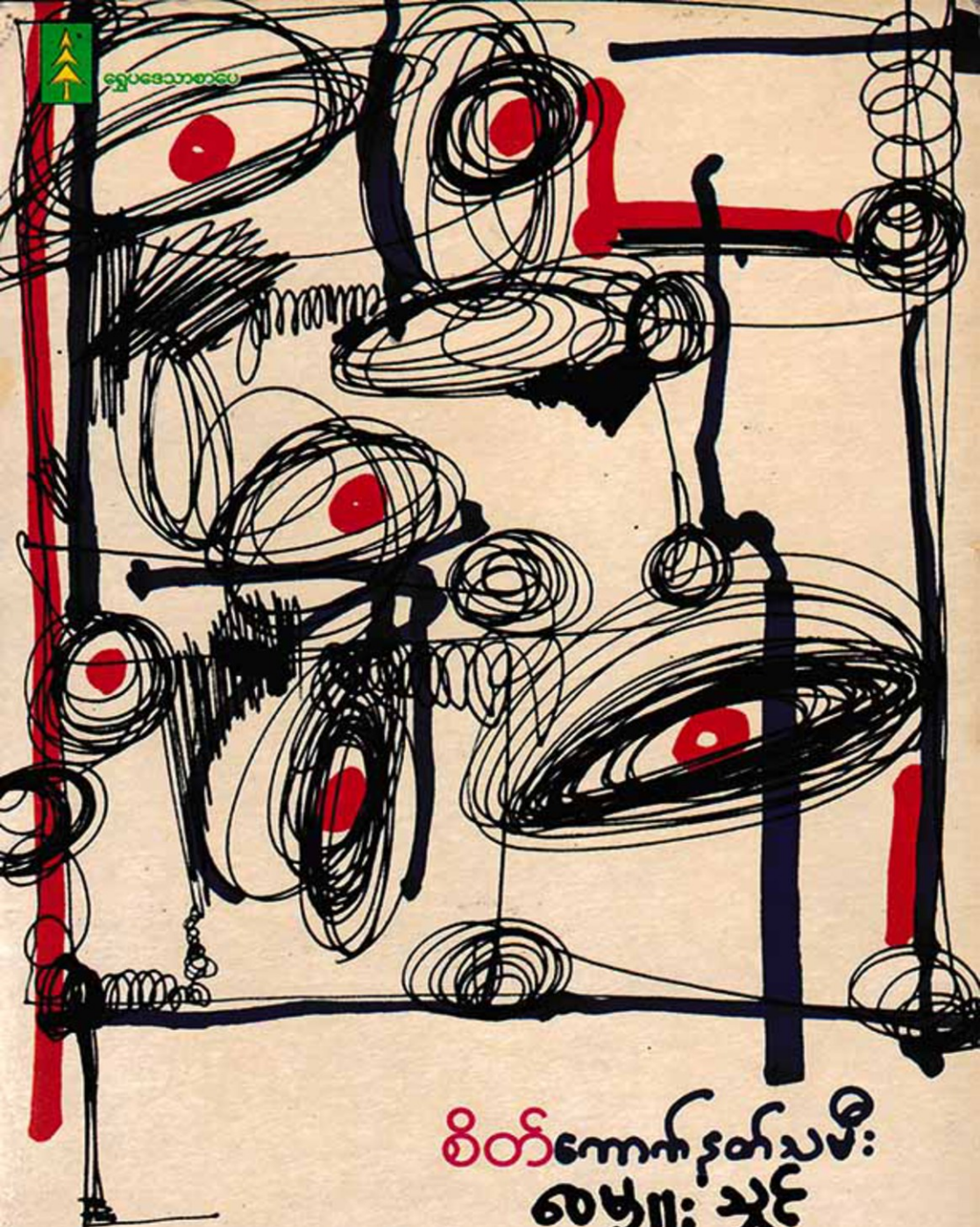

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

ဝိတ်ကောက်နုတ်သမီး
စေတနာ့ သူငယ်

ဝတ္ထုရာဇဝင်

(၁)

ကျွန်တော် အချစ်ကြောင်းရေးတာ များ လာတဲ့ အခါမှာ မိတ်ဆွေတချို့က ပြောကြပါတယ်။ အဲဒါတွေချည်းပဲ ရေးမနေနဲ့ တဲ့ ။ တခြားဟာ လေးတွေ လုပ်ပါဦးတဲ့ ။ စာမရေးသော်လည်း စာဖတ်နာကြသူတွေမို့ ကျွန်တော်က သူတို့ ရဲ့ အသံလေးကို လေးလေးစားစား နားထောင်မိပါတယ်။

ကြည့်ရတာ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ကဗျာတွေမှာ အားနည်းသွားမှာ စိုးရိမ်ကြဟန်တူပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကဗျာမှာ ပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့....ကျွန်တော်က သူတို့ စကားကိုတော့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ ကသာ စိုးရိမ်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီအချက်ကို လုံးဝမစိုးရိမ်မိခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော့် စာရေးသက်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် ထိုက်သင့်တဲ့ အရေအတွက် ရှိတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ကဗျာတွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ ပုံနှိပ်ဖို့ အဆင်မပြေသေးလို့ လောလောဆယ် သိမ်းထားရတဲ့ သဘောပါပဲ။ တကယ်တော့ အချစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဝပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အသိတရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမှန်တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကဗျာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုပဲဖြစ်ဖြစ်...အားလုံးက ဝေဒနာကို ရေးနေကြတာပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဝေဒနာနဲ့ ကိုယ်ပေါ့။

အခု ဒီဝတ္ထုဟာလည်း သူတို့ ပြောနေတဲ့ အတိုင်းဆို အချစ်ဝတ္ထုပါပဲ။ နတ်သမီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ ကျွန်တော့် နားမှာ သူ မရှိတော့ပေမယ့် သူ မရှိရခြင်းအကြောင်းအရင်းကတော့ လုံ လောက်တဲ့ ခိုင်မာမှုမရှိခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ ကြားမှာ ရှိတဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူကိစ္စတွေမှာ ခံစား မှုအကြောင်းဟာ ငြင်းခုံဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါရဲ့ ။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ အဖြစ်အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်တာဝန်ဆို၊ အပျက်တွေအားလုံးဟာ သူ တာဝန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်တာကို ကြိုက်နှစ်သက် ပေမယ့်သူပွင့်လင်းမှုကိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် မနည်းကြိုးစားခဲ့ရပါ တယ်။

ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်းတွေကို အခုလို ဝတ္ထုရေးဖြစ်သွားတာ သူသိရင် အံ့ဩနေမလား၊ ဝမ်းနည်းနေမလား၊ ပျော်ရွှင်နေမလား၊ နာကျ င်နေမလား... ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို မခ န့်မှန်းတတ်ခဲ့တဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှန်တရားမှန်သမျှကို အသိဉာဏ်ရှိသလောက် ရှာဖွေနေမိဆဲ။ အချိန် မတန်သေးတဲ့ သူ့ရဲ့ အေးစက်မာကျောမှုတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မော ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားက မမြင်နိုင်တဲ့ အ ဆုံးအရှုံးတွေကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကာကွယ်ပေးထားနိုင်ဆဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

လူ့ဘဝကို ပျင်းစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်မြောက်ဖို့ ဆိုတာ အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ လုံလောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ သစ်ရွက်လှုပ်သံ ကိုတောင် ကြားရနိုင်တဲ့ ငြိမ်သက်မှုဟာ ရှိခဲ့တယ်။ ကံကောင်းပန်းခြောက်တွေ၊ ရဲရင့်တဲ့ အထိအတွေ့၊ အဝေးကြီးဆီက သီချင်းသံ၊ သူ ချည်ပေးနေကျ လက်ပတ်လေးတစ်ခု၊ ဘတ်(စ်) ကားပေါ်က လောင်ကျွမ်းခြင်း၊ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ ရန်ပူရန်၊ မြဝတီဘဏ်ရှေ့က ခုံပုလေးများ အစရှိတဲ့ အမှတ်တရတွေကို ကျွန်တော်က မမေ့မလျော့ ဖွဲ့နွဲ့မိပါရဲ့ ။

ပြိုင်ပွဲဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကြားမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတစ်ခုပါ။

အရှုံးဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ ဝေါဟာရပါ။

ကဗျာဆရာ ခင်အောင်အေးကတော့ သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ “လျှောက်တော့မေးရမှာ ပဲ...ပြိုင်ပွဲဆိုတာ အရှုံးတစ်မျိုးထဲလားလို့ ” ဆိုပြီး ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

လူဟာ ကိုယ် ဆုံးရှုံးတာကို ကိုယ်မမြင်ရင် မဆုံးရှုံးဘူးလို့ ပဲ ထင်တတ်ကြတယ်။

သူရော...ကျွန်တော်ရောဟာ ဒီလိုပါပဲ။ ဘာမှန်းမသိလိုက်ရခင် အားလုံး ပြိုင်တူဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပျော်ရွှင်မှု၊ အံ့ဩမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ စိတ်ကျေနပ်မှု... အားလုံးဟာ ကွဲကွဲပြားပြား မရှိသေးလောက်အောင် အချိန်တွေက တိုတောင်းမြန်ဆန်လွန်းခဲ့တယ်။ ဒီဝတ္ထုဟာ မလိုအပ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောချင်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ

ပေမဲ့ အလွယ်တကူတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းနေထိုင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ မတော်တဆ ကိစ္စတွေဟာ များ ပြားလွန်းလှပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မှ သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မက်မောဖို့ အကောင်းဆုံး မတော်တဆမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့လေရဲ့ ။

နွေဦးဇာတ်လမ်းက အခုတော့ ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။

အရေအတွက်များ လာတာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် အရည်အချင်း တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

ဝေမှူးသွင်

*

(၁)

ထိုနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီ၏ တိမ်တွေမလှသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရှားရှားပါးပါး ညနေခင်းတိမ်တွေက ညိုပုတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က ဘေးတွင် အဖော်အဖြစ်ပါလာသော မျိုးထူးကို ပြောလိုက်သည်။ ။

“မျိုးထူး ... မင်း ဒီနေ့ ငါ့အိမ်လိုက်အိပ်မလား”

“ဟင့်အင်း...ကျော်ဝေ၊ ငါ မလိုက်တော့ဘူး၊ ရေးလက်စ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ဒီည ပြီးအောင်ရေးချင်လို့ ...၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ စာမူတွေ ပရဖတ်ရဦးမယ်”

မျိုးထူးက တောက်ပမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကဗျာဆရာ။ မျိုးထူးက မြောက်ဒဂုံတွင် နေပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ သုခလမ်းရှိ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် လိုက်အိပ်တတ်သည်။ ။ ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်တွင် ညနေစောင်းပြီမို့ လူတွေက အိမ်ပြန်ဖို့ တရုန်းရုန်းနှင့် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ။ မျိုးထူးက ဘတ်(စ်)ကားစောင့်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေ၍ ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် တစ်ချက်လှမ်းပုတ်လိုက်ပါ၏။ မျိုးထူးက ကျွန်တော့်ဖက် လှည့်ပြီး မကျေနပ်သံနှင့် ပြောသည်။ ။

“ကျော်ဝေ...မင်း တော်တော်နှောင့်ယှက်တဲ့ ကောင်ကွာ၊ သွား သွား ... မင်းအိမ်ကို မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လဲ နေပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်တုံ့ပြန်စကားကြောင့် မျိုးထူးသည် နှုတ်ခမ်းကို မဲရင်းမြောက်ဒဂုံသွားမည့် ဘတ်(စ်)ကားတွေကို လူချောင်မလားဆိုပြီး လိုက်ကြည့်နေလေသည်။ နောက်...မပြောမဆိုနှင့် ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်လက်ကို မယူပြီး နာရီကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့...ကျွန်တော့်လက်ကို ဖြစ်သလို လွှတ်ချကာ...

“ကားကလဲ ကြာလိုက်တာ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးငြီးတွားပါသည်။

အဲဒီမှာ နာရီနှင့် အတူ ပတ်ထားသော Fancy လက်ပတ်ကြိုးအနက် ရောင်လေးမှာ ကြိုးလျော့ပြီး ပြေကျသွားသည်။ ထိုလက်ပတ်ကြိုးလေးသည် ခေါက်တုပ်ချည်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် မျိုးထူး...ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်ချလိုက်ချိန်တွင် မျိုးထူးလက်နှင့် ငြိပြီး ဖြည်သလိုဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

“ဟေ့ကောင်...မျိုးထူး၊ ဒီမှာ ငါ့ကို လက်ပတ်ပြန်ချည်ပေး”

မျိုးထူးသည် ကျွန်တော့်စကားကို အလေးမထားဘဲ အသစ်ထိုးဆိုက်လာသော မြောက်ဒဂုံဘတ်(စ်)ကားဆီသို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်းပြု၏။

ကျွန်တော်...သူ့ကို တိတ်တိတ်လေး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး အင်းစိန်သွားမည့် ကားတွေဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင် တော့ ပြေသွားသော လက်ပတ်ကြိုးအနက်လေးကို ကိုင်ထားမိ၏။ ဒီလက်ပတ်ကြိုးလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ညီမလေး သိမ့်သိမ့်သည် ကျွန်တော့်

ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်က မပတ်ချင်ဘဲ...

“နင့်ဥစ္စာက...ကလေးကုလားနဲ့၊ ငါက စာရေးဆရာဟု လူကြားထဲမှာ ရှက်စရာကြီး”

လို့ ပြောတော့ သိမ့်သိမ့်က...

“ဟာ...ကိုကြီးကလဲ၊ ကိုကြီးက စာရေးဆရာ ဆိုပေမယ့် လူငယ်ပဲဥစ္စာ၊ ကိုကြီးထက်ကြီးတဲ့ လူတွေတောင် အဲဒါမျိုးတွေ ပတ်သေးတာ...မရဘူး...ပတ်ထား”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် လက်ပတ်ကြိုးလေးကို ပတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ထိုလက်ပတ်ကြိုးလေးမှာ ခေါက်တုပ်ချည်ရသော အမျိုးအစားဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်က ချည်ပေးမှ ကျွန်တော့်မှာ ပတ်ဖို့အဆင်ပြေပါသည်။ ။ အဲဒီတာဝန်ကို သိမ့်သိမ့်က ယူထားပြီး မနက် ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း သူက ကျွန်တော့်ကို ချည်ပေးတတ်၏။

ကျွန်တော့်အကျင့်က ဘာပဲပတ်ပတ် ဘယ်ဘက်လက်မှာ ပဲ ပတ်တတ်တာမို့ သိမ့်သိမ့်ကိုလည်း ထိုလက်ပတ်ကြိုးအား ဘယ်ဘက်လက်မှာ ပဲ နာရီနဲ့ အတူ ပတ်စေပါသည်။ ။ ညာဘက်လက်ကိုတော့ အဓိက လှုပ်ရှားရသောလက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဘာမှ မပတ်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ညနေခင်း၌ အင်းစိန်ကားလိုင်းများ တွင် လူစည်ကားလျက် ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်က တခြားလူတွေနှင့် အတင်းဝင်မတိုးချင်သဖြင့် လူတွေလျော့ပါးသွားအောင် ကားဂိတ်မှာ ပဲ ဟိုဟိုသည် သည်ကြည့်ရင်း စောင့်နေမိသည်။ ။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ လူတွေလည်း

အတော်နည်းသွားပြီး ကျွန်တော်လည်း လုယက်တိုးဝှေ့စရာမလိုဘဲ ထိုင်စီးရန် အဆင်ပြေမည့် ၄၅ ဘတ်(စ်)ကားကြီးတစ်စီးက ရောက်ရှိလာသည်။ ။

ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန်ပဲ ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်တွဲ ခုံတစ်ခုတွင် ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက် နေရာယူလိုက်သည်။ ။ အင်းစိန်လှိုင်းကားများ သည် လူချောင်သည် ဆိုပေမယ့် အနည်းဆုံး ထိုင်စရာ ခုံများ တွင် တော့ လူပြည့်တတ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်ပြီး ထိုင်စရာရသွားသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ညနေစောင်းသွားခြင်းကို အရသာခံပြီး ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ဘေးရှိ လွတ်နေသော နေရာတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လာထိုင်သည်။ ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထောင့်စွန်း၌ အဝါရောင်တွေ သမ်းသွား၏။ သူသည် အဝါရောင်တွေ အများကြီးပါသောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပုံရသည်။ ။ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်ပစ်ဖို့ အားနာတတ်သူဖြစ်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း သူ့ဆီမှ ခပ်သင်းသင်းရနံ့တစ်ခုသည် မွှေးပျံ့လာ၏။ ။ အဲဒီရနံ့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လှုပ်ရှား လာပြီး ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲတွင် အပျော်တစ်ခုက စီးသွားသည်။ ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘယ်လို ခိုးကြည့်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ ဒါပေမဲ့...အဖြေမရ။

သူ့ဆီမှ ရနံ့တစ်မျိုးကလည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဖျားယောင်းနေဆဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် လက်ပတ်ကြိုးအနက်ရောင်လေးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ချည်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ။ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ကြိုးကို ခေါက်တုပ်ချည်ရသောကိစ္စသည် အမှန်တော့ တော်တော်ခက်လေ၏။ ကျွန်

တော်သည် လွတ်နေသောကြိုးတစ်စကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ရင်း ထိန်းလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ အဆင်ပြေသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ကျန်သည့် ကြိုးတစ်စကို လိုအပ်သလို ကွင်းထဲမထည့်နိုင်သဖြင့် ပြန်ပြောသွားပြန်သည်။ ။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။ ။

ဘေးနားတွင် ရောက်နေသော ရနံ့တစ်မျိုးနှင့် အဝါရောင်လေးဆီမှ ရုတ်တရက် စကားသံတွေ ထွက်လာသည်။ ။

“ပေးပေး...အဲဒီလက်ပတ်လေးကို မီး ချည်ပေးမယ်”

ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩသွားပြီး ဖျတ်ခနဲ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

နတ်သမီး...။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အလင်းများ ကြွေကျသွားသည်။ ။

ပထမဦးဆုံး သူ့ကို သတိထားလိုက်မိသည် မှာ အရည်လဲ့နေသော မျက်လုံးလှလှများ ပေါ်မှ မျက်တောင်ရှည်ရှည်လေးတွေ ဖြစ်ပါသည်။ ။ လေက ဝှေ့ကနဲ တစ်ချက်တိုက်လိုက်သဖြင့် သူ့ဆံပင် မတိုမရှည်များက ခပ်ဝဲဝဲလွင့်သွားသေးသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်လို လက်ပတ်ကြိုးလေးကို သူ့ဆီ ပေးလိုက်မိ၏။ သူက ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်မှာ အဲဒီလက်ပတ်ကို ချည်ဖို့ ဟန်ပြင်တော့...ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလက်ပတ်ကို ချည်ဖို့ ညာဘက်လက်ကို သူ့ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်ရသည်။ ။ သူ့အသားစလေးတွေသည် လက်ပတ်ကြိုးကို ချည်ပေးနေစဉ် ကျွန်တော့်လက်ဖမိုးနှင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက် ထိခတ်သွားပါသည်။ ။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် သတိရလိုက်သည် မှာ စောစောတုန်းက သူ့ဆီမှ ရသော ရနံ့တစ်မျိုးကိုဖြစ်သည်။ ။

ထိုရနံ့ကို ကျွန်တော်က အခုမှ သဘောပေါက်တော့သည်။ ။ သူ့ဆံပင်တွေဆီမှ လာသော အမျိုးအမည်မသိသည့် ရှန်ပူရနံ့...။ အဲဒီ ရနံ့က လေနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ဘယ်သူ့မှာ မှ မရှိနိုင်သည့် သူ့ကိုယ်ပိုင်ရနံ့တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ။

သူသည် အဲဒီလက်ပတ်လေးကို ကျွန်တော့်လက်မှာ သေသေချာချာပင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချည်ပေးနေသည်။ ။ ချည်ပေးပြီးသွားတော့ သူ့ခေါင်းကို မော့ကာ ပြီးသွားပြီဆိုသည့် သဘောဖြင့်ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သူ့ကို ပြန်ပြီးပြလိုက်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ကျေးဇူးပဲဟု ပါးစပ်ကပြောရင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရှေ့မှာ စကားတွေပြောဖို့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ ဝန်လေးနေမိ၏။

နတ်သမီးတစ်ပါးလို လှပသော သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော စာအုပ်တွေဆီ မျက်လုံးက ရောက်သွားသည်။ ။ “ခေတ်ရောင်စုံ” ဆိုသည့် ဂျာနယ်များ နှင့် စာရေးဆရာမြတ်သစ် ဘာသာပြန်သော Joyce ဂျွိုက်(စ်) ၏ လင်းပွင့်မှုများ စာအုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် နည်းနည်းအံ့ဩသွားသော်လည်း ဘာမှ မဖြစ်သလိုနှင့် ကားပြတင်းပေါက်ဆီ အကြည့်ကို ပြန်ပို့ထားလိုက်မိသည်။ ။ သူ့ဆီမှ ဘာသံမှ မကြားရ။

အဲဒီအခြေအနေမှာ ပင် နတ်သမီး ဆိုသော နာမည်ကို စိတ်ထဲမှ တိတိတိတိလေး ခေါ်ကြည့်နေမိ၏။

၄၅ ဘတ်(စ်)ကားကြီးသည် ထိုအချိန်တွင် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

။ ဘတ်(စ်)ကားကြီးသည် နှေးလာလိုက်၊ မြန်သွားလိုက်၊ မီးပွိုင့်မိလိုက်၊ မှတ်တိုင်များ တွင် ရပ်လိုက် စသဖြင့် အမျိုးမျိုးဖြစ်နေသည် ။ ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်ချိန်များ တွင် လည်းကောင်း၊ အချိုးအကွေ့များ တွင် လည်းကောင်း သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ မသိမသာ ထိခိုက်မိကြသည် ။ ကျွန်တော်က သူနှင့် မထိစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသော်လည်း အနည်းဆုံးတော့ ထိဖြစ်အောင် ထိမိပါသည် ။

ကျွန်တော်က ကားအတွင်းဖက်တွင် နေရာယူထားသူဖြစ်သဖြင့်ကား နံရံကြီးနှင့် မို့ တစ်ဖက်ကပ်နေရန် နေရာမရှိချေ။

သူသည် အမြင်မတော်၍ ကျွန်တော့်လက်ပတ်ကြိုးကို ချည်ပေးခဲ့သော်လည်း ကားပေါ်မှာ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောတော့...။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို တစ်ကြိမ် ခိုးကြည့်မိတာကလွဲပြီး ထပ်မကြည့်ဖြစ်ပါ။

ရင်ခုန်သံများ နှင့် သူ့ဆီမှ ရသော အမျိုးအမည် မသိသည့် ရန်ပူရနံ့တို့ ကသာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ရောထွေးနေခဲ့သည် ။ လှည်းတန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်ထဲတွင် သူနှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုက ဝင်လာသည် ။ အခြားတော့မဟုတ်... ။ နတ်သမီးလေး ဘယ်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမှာ ပါလိမ့်...ဆိုသော မေးခွန်းဖြစ်သည် ။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အိမ်ရှိသော သုခမှတ်တိုင်ရောက်သည့် တိုင်အောင် မဆင်းတော့ဘဲ သူနှင့် အတူ ကားဆက်စီးလာခဲ့သည် ။ အုတ်ကျင်းမှတ်တိုင်ရောက်တော့ သူက ကြိုထွက်ထားသည့် သဘောဖြင့် ထိုင်ခုံမှ ထသွား၏။

ဒါဆို...သူ သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ ဆင်းတော့မှာ ပဲဟု ကျွန်တော် ကြိုတင်တွက်ဆမိလိုက်သည် ။

သမိုင်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က သူနှင့် မလှမ်းမ

ကမ်းတွင် လိုက်ဆင်းပါသည် ။ သူက ဘာကိုမှ ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူသွားချင်သည့် နေရာကို ဖြောင့်တန်းစွာသွား၏။ ထို အခိုက်အတန့်လေးမှာ ပင် ကျွန်တော်က သူ့ လူ့န္ဒြေအတွက် ဘာမဆိုင်၊ ညာမဆိုင် ဂုဏ်ယူမိသွားသေးသည် ။

သူ့အိမ်ကို သိချင်သော်လည်း သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် မဝံ့ရဲပါ။ သူ ရိပ်မိသွားလျှင်မကောင်း...။ ကျွန်တော်သည် ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ကို ထိုးဖွရင်း သူ ကွေ့ဝင်သွားသောလမ်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်မိသည် ။ နောက်တော့... သမိုင်းလမ်းဆုံမှ သုခမှတ်တိုင်ဆီသို့ ကားပြန်စီးလာခဲ့သည် ။

အိပ်ရာဝင်သည် တိုင် သူ့ဆံပင်များ ဆီမှ ရှန်ပူရနံ့သည် မပျောက်တော့။

ထိုညက ရေးစရာရှိသည့် စာတွေရော၊ ဖတ်စရာရှိသည့် စာတွေရော ဘာမှ မရေးဖြစ်၊ မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ သူ့အကြောင်းတွေကိုသာ ထိုင်စဉ်းစားနေခဲ့သည် ။

“ပေးပေး...အဲဒီလက်ပတ်လေးကို မီး ချည်ပေးမယ်” ဆိုသည့် သူ့အသံလေးက နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည် ။ ကျွန်တော် ယောင်ရမ်း၍ ညာဖက်လက်တွင် ပတ်ထားသော လက်ပတ်လေးကို ကြည့် လိုက်မိသည် ။ ဒီညအဖို့ အဲဒီလက်ပတ်လေးကို မဖြုတ်တော့ဘဲ ကျွန်တော်အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ သူသည် ဘယ်လိုသဘောမျိုးဖြင့် လက်ပတ်လေးကို ပတ်ပေးခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုတော့ မသိချင်ပါ။ ညတော်တော်နက်မှ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွား၏။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ သူ ချည်ပေးခဲ့သော လက်ပတ်ကလေးသည် ပြေကျနေလေသည် ။

